

Vrucht dragen

op de graanvelden van Noordoost-Groningen

Tekst: Christa Noteboom
Foto's huis: Jabca Bakker

Het was ongeveer rond deze tijd, twee jaar geleden. We hadden het kunnen zien aankomen – en toch voelden we ons er niet echt op voorbereid. Het was er ineens: de nieuwe weg die de Heere ons wees. Na 16 jaar missionair werken in Almere leidde Hij ons naar Groningen. Het leven in de stad paste voor mijn gevoel nooit zo bij mij, maar Bert, geboren Rotterdammer, voelde zich er als een vis in het water. Gekscherend zei ik wel eens tegen hem: 'Onze volgende roeping is naar een dorp'. Niet wetend dat dit letterlijk zou gebeuren. Vanuit een bruisende stad naar de ruisende graanvelden van Noordoost-Groningen... hoe is dat eigenlijk? En... is het vrucht dragen op ondoordringbare klei-akkers echt zo anders dan het vrucht dragen op de stenen straten van de stad?

Midden in wat voelde als de donkerste winter in jaren, verhuisden we als gezin naar Finsterwolde. Veel mensen reageerden hetzelfde: 'Finsterwolde? Waarom naar Finsterwólde?' Het dorp staat erom bekend dat het één van de meest 'rode' (communistische) dorpen van Nederland was en is. Er is veel onrecht geweest. De verschillen tussen de rijke herenboeren, die als koningen regeerden op hun prachtige boerenbedrijven, en de arbeidersklasse, die van weinig rond moest komen, waren in het verleden enorm. We horen de verhalen van arbeiders die de eindjes niet aan elkaar konden knopen en aanklopten bij de diaconie. Om daar hun eigen herenboer tegen te komen, die hen wegstuurde met de mededeling dat ze genoeg verdienden. Of die hen uitbetaalde in centen, waardoor iedereen bij de kruidenier wist dat ze 'bij de diaconie' zaten. Onlangs hoorden we dat sommige boeren ook bepaalden bij welke kerk een arbeider moest horen, omdat ze anders het volgende seizoen niet meer

ingehuurd zouden worden. Die diepe vernedering zorgde ervoor dat mensen niets meer van de kerk moesten weten. Nog steeds zul je weinig mensen uit de (vroegere) arbeidersklasse in de kerk tegenkomen. De boeren zelf trouwens ook niet, als ik het boek 'De Graanrepubliek' moet geloven – zij hadden God niet meer nodig, sinds het gouden graan hun portemonnee vulde.

Impact

Dit verleden heeft invloed op hoe mensen nú zijn. Wordt het plaatselijke sportcentrum gesloten, dan worden

vlaggen halfstok gehangen. Geef je één kind een compliment, dan roept een ander: 'Vind je mijn werkje niet mooi dan?' Het zwoegen op de harde kleigrond maakt dat mensen nergens doekjes om winden. Men zegt wat men vindt, zonder na te denken hoe dit op een ander overkomt. Tegelijk zijn mensen vaak wel gevoelig voor wat gezegd wordt, waardoor schijnbaar kleine dingen de aanleiding vormen voor een generaties-lange vete – ook binnen de kerk. Tel daarbij op dat er veel 'gepraat' wordt en dat men de gewoonte heeft om zinnen niet af te maken (ervan uitgaande dat je weet

Dus ja, een stad is heel anders. Maar wat
natuurlijk niet anders is, is het hart van
mensen – en het hart van God.

wat er bedoeld wordt). Je begrijpt dat dit alles impact heeft op de samenleving. Er is wantrouwen, ook naar nieuwe initiatieven, zeker als die ‘vanuit het Westen’ of vanuit de kerk komen. Wie zegt dat westerlingen doen wat ze zeggen? Wie zegt dat die nieuwe initiatieven iets positiefs brengen; en als ze iets goeds brengen, dat ze dan blijvend zijn?

Verskil tussen stad en dorp

Maar is dat in een grote stad als Almere nu heel anders? Ik denk dat het leven in de stad wel sterk verschilt van het leven in een dorp. In een stad is er voortdurend verloop van mensen en activiteiten. Conflicten zijn er zeker, alleen zijn ze meestal niet geworteld in een lange geschiedenis. Waar je in een dorp op elkaar betrokken raakt – ‘als ze je eenmaal in hun hart sluiten, kom je er ook niet zomaar uit’, zei iemand tegen ons – kun je in een stad je hele leven langs elkaar heen leven. Waar mensen je hier groeten met een goedmoedig ‘Moi!’, kijken mensen in de stad vaak straal langs je heen. En waar je in een dorp het ‘ons kent ons’-gevoel hebt, heb je in de stad de bruisende multiculturele ‘vibes’. Dus ja, een stad is heel anders.

God is dezelfde

Maar wat natuurlijk niet anders is, is het hart van mensen – en het hart van God. God heeft liefde voor elke mooie of niet-zo-mooie ziel. Zowel in de stad als in het dorp zijn zielen op zoek naar liefde en aanvaarding, meestal eerst bij de mensen om zich heen.

Maar leven zonder God betekent leven met een gat in je hart, hoeveel mooie mensen er ook om je heen zijn. Want ieder mens is gemaakt om in verbinding met zijn of haar Schepper te leven. Zo lang de Geest van God je hart niet vervult, zul je op zoek blijven naar iets anders dat je hart kan vullen. Zowel in de stad als in het dorp gaan mensen dan op zoek naar zingeving via occultisme, New Age, relaties, werk of sportclubs. Niet wetend dat de Geest van God de liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing wil geven die ze zoeken.

Verlangen

Mensen denken soms dat wij christenen ons beter voelen en hen wel even willen vertellen hoe ze moeten leven. Maar diep vanbinnen weten wij dat we geen haar beter zijn dan wie dan ook. ‘Allen hebben gezondigd enerven de heerlijkheid van God’, zegt Paulus in Romeinen 3. Wat we denk ik wel vóór hebben, is die diepe vrede vanbinnen, die God ons geeft door Jezus Christus. En die gunnen we iedereen, gelovigen, maar juist ook niet- of andersgelovigen. We verlangen ernaar dat alle mensen die vrede en liefde en genade van God zullen gaan ervaren. Daar zetten wij ons voor in. En ja, soms gaat dat op een moeilijke manier.

Vrucht dragen, juist door de pijn heen. We zijn hier komen wonen en door de genade van God wordt er in no-time een gigantisch mooi pand met cursus-

ruimtes uit de grond gestampt. Als je het hebt over vrucht dragen: zoveel mensen dragen vrucht via hun specialisme. Ze zien dat God dit gebied op het oog heeft en verlangen ernaar om hun talenten en vermogen in te zetten voor Hem.

Een buitenstaander, die God nog niet kent, begrijpt dit niet. Ik kan me voorstellen dat de explosie van bouwactiviteiten op ons perceel voelt als een invasie. En dan ook nog eens een invasie vanuit het westen en vanuit religie... ‘doodeng’, noemde iemand het.

Het gevolg is dat mensen soms hard op ons reageren. En dat doet zeer. Want God heeft ons gemaakt als gevoelige mensen – heel nuttig voor ons werk, maar bij harde woorden kan dat best lastig zijn. De manier waarop sommige mensen communiceren, is hard en genadeloos. Vrucht dragen betekent in deze situatie voor mij dat ik mij niet laat leiden door wat ik voel (pijn, boosheid, terug willen slaan), maar door de liefde van God die juist die ander op het oog heeft. Genadeloze woorden betekenen dat iemand zelf te weinig genade in zijn leven ervaren heeft. Als ik met respect, liefde en waardering reageer, kan de ander voelen wie die God is, die hij zo graag buiten zijn leven wil houden.

Vruchtdragende oogst

Finsterwolde betekent ‘donker woud’. Vaak begint God Zijn werk juist op de donkerste plekken; daar wil Hij Zijn Licht op laten gaan. Net zoals Jezus Zijn werk begon in het donkerste gebied van Israël. Het is ons verlangen dat de voormalige graanschuur waar we in werken, vervuld zal worden met een grote, vruchtdragende oogst voor Hem!

Bert en Christa Noteboom zijn door christengemeente ‘De Wegwijzer’ uitgezonden als voorgangersechtpaar naar Noordoost-Groningen. Zie voor meer informatie www.geloofingroningen.nl.